

HỒI 93

LÔE ẢNH SÁNG

H

oàng Thượng Chí không dám tin đôi mắt của chàng, người trước mặt là mẹ của chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh.

Chàng ghét bà cơ hồ có thể giết bà đi, vì bà còn độc ác hơn rắn...

Thế mà không ngờ Thất Hồn Nhân người mà chàng kính trọng lại là bà mẹ độc ác của chàng!

- Mẹ! Con bất hiếu.

Chàng chỉ nói được có thế đã té khụy xuống.

- Con! Mẹ biết con bị nhiều đau khổ, nhưng...

Hai mẹ con ôm chầm nhau khóc lớn lên!

Một tình cảnh éo le thật đáng thương tâm!

Qua một lúc lâu, Vương Thúy Anh dừng khóc, dịu dàng nói:

- Con có thể tha thứ cho mẹ không?

Thượng Chí còn nức nở nói:

- Không! Mẹ không có lỗi gì cả! Chính con mới là một đứa con bất hiếu!

Wương Thúy Anh vuốt tóc Thượng Chí nói:

- Mẹ biết con có nhiều chuyện muốn nói, nhiều nghi vấn nhiều thắc mắc chứa đựng trong lòng. Bây giờ đã đến lúc con có thể biết, nhưng cần phải gặp sư tổ con trước đã! Con đưa vật mà Côn nhi đã trao cho con giữ đó cho mẹ!

Thượng Chí vội lấy gói vải trong mình ra trao cho Thúy Anh nói:

- Côn đệ đưa con vật này đây!

Tay run rẩy, Vương Thúy Anh mở gói kiểm điểm rồi cẩn thận gói lại, buồn rầu nói:

- Côn nhi đã hoàn thành một đại sự cho sư môn!

Hoàng Thượng Chí nhìn mẹ chàng trân trối, không biết việc gì cả, nhưng lại không dám hỏi, vì chưa gặp được sư tổ thì mẹ chàng cái gì cũng không nói ra.

Chàng nhìn vào cánh tay phải của mẹ chàng bị chặt đứt vì giải huyết cho chàng, lòng chàng thấy xót xa đau đớn. Bây giờ chàng mới thấy được tình thương con vô bờ của mẹ chàng.

Vương Thúy Anh kéo chàng đứng lên nói:

- Con, đi theo mẹ!

Hai mẹ con đi vào cánh cửa bảo đen sì...

Trước mắt một bóng người và quái nhân đã chặn phía trước.

Vương Thúy Anh kêu lên:

- Tiểu sư đệ!

Đôi mắt của quái nhân loáng ra ánh sáng sợ hãi rồi lui lại hai bước. Hai giọt nước mắt lăn xuống trên đôi má quái nhân.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đưa gói vải cho quái nhân rồi nói:

- Sư đệ, phiền sư đệ thừa với sư phụ ngu đồ Thúy Anh đến yết kiến!

Quái nhân cầm gói vải rồi quay đi vun vút.

Không bao lâu quái nhân trở lại, lấy tay chỉ trở rồi bỏ đi.

Hoàng Thượng Chí đi sau mẹ chàng vào Quỉ Bảo.

Những cánh cửa nhà đá để nhốt tù nhân đều mở toang hết cả...

Hai người đến tòa nhà ở sau bảo.

Quỉ Bảo Chủ Nhân đôi mắt lim dim, ngồi dựa trên ghế.

- Sư phụ!

Vương Thúy Anh cung kính gọi một tiếng rồi quì xuống dưới đất.

- Sư tổ! Đồ hài bái kiến!

Hoàng Thượng Chí cũng quì theo xuống.

Đôi mắt của Quỉ Bảo Chủ Nhân mở ra, nhìn chăm chú hai mẹ con Thúy Anh, một lúc ông mới trầm giọng nói:

- Chí nhi, ngẩng đầu lên!

Thượng Chí ngẩng đầu lên thấy sắc của sư tổ lấy làm kinh ngạc.

- Chí nhi! Con và sư cô con đi một lần, tại sao lại chia tay giữa đường?

Cả mình chàng chấn động miệng cứng không làm sao nói được.

Hiển nhiên Quĩ Bảo Chủ Nhân chưa biết việc giữa Thượng Chí và Đông Phương Huệ, chàng không thể nói thật ra được, nhưng cũng không thể dùng lời nói dối được.

Quĩ Bảo Chủ Nhân lại giục:

- Chí nhi, nói đi!

Toàn thân chàng run rẩy, nước mắt sắp tuôn ra, chàng muốn khóc nhưng không dám, miệng mấp máy một lúc rồi lại cúi mặt xuống không dám nhìn vào đôi mắt sáng quắc của sư tổ.

Quĩ Bảo Chủ Nhân thoát đổi giọng, ngọt ngào nói:

- Huệ cô của con mất mẹ từ thuở bé, nuôi nấng chịu đựng nó muốn làm gì thì làm, có phải cô cháu chúng con giận dữ nhau chẳng?

Tim đau như dao cắt, chàng buột miệng nói cộc lốc:

- Dạ không!

- Nếu vậy thì tại sao lại chia tay với nhau?

Thượng Chí ngập ngừng:

- Cái đó...

Quĩ Bảo Chủ Nhân dịu giọng nói:

- Con cứ việc nói thật ra!

- Dạ... sau khi rời khỏi bảo, con bận đi truy tầm một người khi trở lại thì sư cô đã đi đâu mất!

- Việc thật như vậy sao?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

- Dạ phải!

Quĩ Bảo Chủ Nhân thở dài, ngả lưng vào thành ghế, buồn buồn nói:

- Ba ngày trước, nó về lại Bảo một mình, gục đầu trước bàn thờ của mẹ nó khóc nửa ngày rồi thỉnh linh vận chưởng tự tuyệt...

Ông nói đến đây thì nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Hoàng Thượng Chí la lớn lên một tiếng phun ra một miệng máu tươi, rồi gục xuống mê man.

Không biết trải qua bao lâu đến lúc chàng nghe tiếng sóng nước róc rách, mở mắt ra, mới biết mình đang nằm trên một phiến đá bên bờ sông, ngoài cửa bảo. Mẹ chàng ngồi cạnh một bên, mặt đầm lệ...

Hoàng Thượng Chí vội ngồi dậy nói:

- Mẫu thân, con bất hiếu...

Đôi mắt đầy cả bao dung, Thúy Anh nói:

- Mọi việc đã qua rồi, con đừng bận tâm nữa!

Thượng Chí ngó dáo dác hỏi:

- Sư tổ đâu?

- Sư tổ con vì cái chết của Huệ cô con mà đau lòng! Sau khi sư tổ mẫu con mất rồi thì ông mang hết tình thương trút lên mình đứa con gái duy nhất, cái chết của nó đã làm ông mất hết sinh lực...

Hoàng Thượng Chí nước mắt chảy ròng, đau buồn nói:

- Mẹ! Con chết đi cũng không thể bù lại tội lỗi đó!

Thúy Anh vỗ nhẹ lên vai chàng nói:

- Mẹ đã nói rõ cho sư tổ con nghe hết rồi. Ông tha thứ cho con.

- Nhưng con không thể tha thứ cho con được.

- Đừng nói nhảm! Cái sai đó cũng do nơi mẹ, đáng lẽ mẹ phải nói sớm cho con biết mọi chuyện, nhưng vì môn qui...

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Môn qui?

Vương Thúy Anh gật đầu nói:

- Phải!

- Con không hiểu môn qui gì cả...

- Được, sư tổ đã cho phép mẹ nói ra hết tất cả cho con biết...

Hoàng Thượng Chí ngồi ngay ngắn, ngoảnh tai chờ đợi, nói:

- Con mong cái giây phút này đã lâu lắm rồi!

Vương Thúy Anh liếc nhìn cửa Quỉ Bảo một cái rồi nói:

- Môn qui võ học của Quĩ Bảo rất nghiêm, dầu là con cái cũng không được truyền thụ nếu chưa được phép, và tất cả những gì trong Bảo cũng không được tiết lộ ra ngoài giang hồ, nếu ai trái thì chết...

Hoàng Thượng Chí hơi cau mày nói:

- Nhơ vậy thì quá khắt khe!

Vương Thúy Anh nghiêm nét mặt nhìn chàng rồi nói:

- Con không được phê bình bậy bạ, nghe mẹ nói. Vì vậy nên trong võ lâm chỉ biết Quĩ Bảo, còn Bảo Chủ và môn nhân thì mãi đến nay cũng chưa có ai biết được cả.

Bà ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Môn qui của Quĩ Bảo học thành rồi mới rời khỏi bảo mà an cư lạc nghiệp. Mỗi năm vào tháng tám các môn nhân phải về bảo mà hội tập một tháng, trau dồi những gì đã học và thụ huấn thêm những tuyệt kỹ võ học mà sư tổ mới sáng chế. Hai mươi năm trước, đúng vào thời kỳ tụ tập, lúc đó sư cô con chưa ra đời, trong bảo ngoài sư tổ mẫu con ra thì còn một mình tiểu sư thúc khi nãy đó thôi. Nhưng kỳ tụ họp đó lại xảy ra một việc kinh khủng.

Bà nghỉ một chút rồi tiếp:

- Sư tổ mẫu con bị người ta dùng một thủ pháp đặc biệt mà cần điểm huyết đạo, tâm thần tổ mẫu từ đó trở nên thất thường...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Người nào lại có thể vào được Quĩ Bảo mà làm việc ấy?

Vương Thúy Anh lại từ từ nói:

- Việc không những chừng ấy, Quĩ Bảo Toàn Thư, một vật bảo truyền của bốn môn lại bị người ta cướp đi!

-Ồ!

- Lúc đó sư tổ con rất tức giận, người liền xuống lệnh cho Đại sư bá, phụ thân con, mẹ và Trương sư thúc, tất cả bốn người nội trong ba năm phải tìm cho ra...

Hoàng Thượng Chí sốt ruột như chính chàng đi tìm Quĩ Bảo toàn thư, nên vội hỏi:

- Kết quả sao?

Vương Thúy Anh thở ra nói:

- Kỳ hạn ba năm đã mãn, bốn người cùng trở về bảo, không tìm ra được gì cả!

Cùng vào lúc đó sư tổ mẫu sanh ra một người con gái, rồi chết đi. Sư tổ con đau khổ vô cùng, ông thoa thuốc lên thi thể sư tổ mẫu bảo tồn mãi trong bí thất, sư tổ con tự thề là từ đó không rời khỏi bảo nữa chỉ, lo nuôi nấng dạy bảo đứa con gái tức là sư cô Đông Phương Huệ của con. Lúc đó ông lại ra lệnh nghiêm khắc cho các sư đồ trong hai năm nữa, nếu vẫn không tìm ra được thủ phạm thì đừng sống mà trở về bảo, phải tự tuyệt tình nghĩa sư đồ mãi mãi...

Hoàng Thượng Chí run run nói:

- Sau hai năm sư tổ xuống tay thật sao?

Vương Thúc Anh lắc đầu, nước mắt chảy lãn trên gò má, từ từ tiếp:

- Không! Sư tổ con trước khi chưa lập Quỷ Bảo thì đã có danh hiệu là Cang Thiên Nhất Quái ở trong võ lâm rồi, như vậy đủ biết ông kỳ quái đến mức nào. Chẳng qua lúc đó vì quá tức giận và đau khổ nên nói thế thôi, không ngờ lại gây ra thảm họa...

Vương Thúc Anh nghiêng răng rồi hần học nói:

- Thằng khốn kiếp đó lại dám giả mạo sư tổ con, tới hạ độc thủ Hoàng, Trương hai họ. Những việc đó Trương sư thúc đã nói cho con biết rồi. Ngày đó mẹ lại có việc đi khỏi, khi trở về trong trại tiêu điều, máu nhuộm lênh láng, chỉ có một đứa hài nhi còn sống là Trương Thiếu Côn, song cũng đã thoi thóp.

Đôi mắt bắn ra những tia sáng căm hờn, Hoàng Thượng Chí rít lên:

- Hung thủ là ai?

Vương Thúc Anh không trả lời, lại tiếp:

- Tội nghiệp cho sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông của con, trước sau vẫn tưởng là sư tổ con hạ thủ, nên chẳng oán hờn gì cả mà tự tuyệt để toàn sứ mệnh...

Thân chàng lắc lư, cơ hồ đứng không vững, chàng thấy Trương sư thúc trước khi chết mà cứ nói vì sứ mệnh và không cho chàng báo thù cũng như thân chôn hài cốt. Thì ra mãi đến lúc chết ông vẫn chưa biết được sự thật của vụ huyết án đó!

Vương Thúc Anh ngừng một lúc rồi tiếp:

- Đại sư bá của con thỉnh linh lại chạy đến, hết sức khuyên mẹ trở về Hình... gia trang ở tạm, vì lúc đó mẹ đang mang thai Hoàng Thượng Hương muội muội của con. Hơn nữa Trương Thiếu Côn đang lúc hấp hối cần phải được chữa trị, cho nên mẹ nghe theo lời ông ta...

Nói đến đây vẻ mặt hiện đầy căm hận, Vương Thúc Anh hạ giọng nói:

- Lúc đó mẹ đoán biết việc này không phải do sư tổ con làm ra! Thứ nhất, tuy ông kỳ quái nhưng không tàn nhẫn, không thể dùng thủ đoạn tuyệt diệt nhân tính này mà đối phó với môn hạ. Thứ hai, ông đã tự thề là không rời khỏi bảo nữa, và điều cuối cùng là đối với môn hạ khi ông thanh toán xong cần gì phải để lại cái biểu hiệu Huyết Sọ ở trên vách... Không bao lâu sau, Đại sư bá con lại cầu mẹ cải giá cùng ông.

Hoàng Thượng Chí trợn ngược mắt lên, hỏi:

- Cái gì, Đại sư bá...?...

Vương Thúy Anh gật đầu:

- Mẹ chịu, vì trong óc mẹ tin tưởng rằng mẹ có thể tìm ra được hung thủ...

- Nhưng mẹ đã tái giá cùng...

Thúy Anh cướp lời:

- Con muốn nói là Dư Bình Nam?

Thượng Chí gật đầu đáp:

- Vâng!

- Nó tức là Đại sư bá của con!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc lui lại một bước, nói:

- Đại sư bá là họ Hình?

- Hừ! Đó là tên thật của nó, còn Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bình Nam là nó hóa danh để vào Quỷ Bảo thi hành một âm mưu thâm độc...

Thượng Chí kêu lên kinh ngạc:

- Ô!

Đôi mắt hiện đầy căm hờn, Thúy Anh giận dữ tiếp:

- Giết sư mẫu cướp Quỷ Bảo Toàn Thư mạo danh sư phụ, hạ sát hết Hoàng, Trương hai trang đều là thằng khốn kiếp ấy cả.

Lòng hận thù sôi sục, mạch máu chuyển động mạnh như muốn vỡ tung, hai mắt đỏ ngầu dễ sợ, Hoàng Thượng Chí nói như một kẻ mất trí:

- Dư Bình Nam, Thiên Tề Giáo. Ha! ha! ha! Hoàng Thượng Chí này nếu không chặt nó ra trăm khúc và để lại một mạng nào của Thiên Tề Giáo sống sót thì không làm người nữa!

Vương Thúy Anh giật tay chàng nói:

- Con hãy bình tĩnh một chút nghe mẹ nói hết!

Từ khi mẹ biết được xuất thân của nó rồi thì càng quả quyết việc mẹ đoán không sai, chỉ hận là không có bằng cứ.

Mười mấy năm qua, mẹ kéo dài cái kiếp sống như một kẻ mất linh hồn vậy, chịu nhẫn nhục để chờ phục thù. Dư Bình Nam cứ ngỡ Trương Thiếu Côn là con của mẹ, vì vậy nó không theo dõi tông tích của con nữa. Nếu nó biết được thì hậu quả rất đáng lo, và chắc chắn là không có ngày hôm nay...

Đôi mắt đầy vẻ hối hận, Thượng Chí nhìn mẹ chàng nhỏ tiếng hỏi:

- Vì vậy mà mẹ chịu đau khổ không nhìn nhận ruột thịt?

Vương Thúy Anh đáp lại bằng một cái nhìn bao dung, nói:

- Phải! May trời giúp con học được tuyệt nghệ, nên món nợ máu đó con có thể đòi lại được rồi!

- Mẹ...

Thúy Anh xua tay, nói:

- Con có biết tại sao Dư Bình Nam lại nhảy vào làm môn hạ của Quỷ Bảo không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Cái đó con đã có nghe qua rồi!

Thúy Anh ngạc nhiên hỏi:

- Con biết? Làm sao con biết được?

- Phải! Do Côn Thế Ma Vương nói ra, sư phụ của Dư Bình Nam là Hoàng Vũ Nhất Quái muốn làm bá chủ võ lâm, nhưng lại bị sư Thái Thượng Tổ Âu Dương Minh đánh bại, thành tàn tật, cho nên Bình Nam muốn báo thù...

Vương Thúy Anh nhẹ gật đầu:

- Đúng như vậy!

Thượng Chí im lặng một lúc rồi vụt hỏi:

- Mẹ! Cái chết của Côn đệ và Hương muội...

Thần sắc lại buồn rầu, nước mắt ứa đầy mi, Thúy Anh hạ giọng nói:

- Côn nhi nghe theo lệnh của mẹ, lừa cơ lục soát bí thất của Dư Bình Nam cuối cùng nó tìm lại được Quỷ Bảo Toàn Thư vật chí bảo của sư môn. Nhưng vì làm không cẩn thận nên nó bị phát giác rồi bị truy sát. Côn nhi bị bại sự, mẹ và Hương muội con

liền bị lâm nguy! Thượng Hương rút cuộc cũng bị bất hạnh... Chí nhi, mọi việc là như thế đó, con còn thắc mắc điều gì nữa không?

Thượng Chí lắc đầu, nghiêng răng trèo trẹo, hận thù sôi lên sùng sục, chàng cúi lạy Thúy Anh nói:

- Mẫu thân, con xin bái biệt!

Thúy Anh vội hỏi:

- Con định đi đâu đấy!

- Đòi nợ!

- Với sức một mình con ư?

Thượng Chí gật đầu nói:

- Đủ rồi! Con có Hắc Bạch Song Yêu đi theo nữa!

Thúy Anh lo ngại nói:

- Con đừng xem thường kẻ thù quá!

- Con biết, mẹ đừng lo ngại nhiều!

- Phàm làm việc gì cũng phải tính trước, không phải bạ đâu làm đó được!

Thượng Chí nhìn về phía bên kia bờ sông đáp:

- Vâng! Con đã tính trước rồi!

Vương Thúy Anh lại nói:

- Hận nhà, thù chồng, nợ con, lẽ đâu mẹ lại ngồi yên được sao? Không! Mẹ cùng đi với con để đòi nợ máu!

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Mẹ nên ở bên mình sư tổ, chỉ một mình tiểu sư thúc đâu có thể coi hết cả bảo được. Nếu chẳng may bọn Thiên Tề Giáo và lũ ma đầu sẩy lưới quật lại thì Quỷ Bảo khó giữ được!

Thúy Anh ngập ngừng:

- Cái đó...

Thượng Chí nói tiếp với giọng thành khẩn:

- Mẹ, con mong mẹ hoàn thành chí nguyện của con, để một mình con đi đòi huyết thù cũng đủ!

Vương Thúy Anh gật đầu nói:

- Được! Con đi đi! Làm xong việc hãy trở về Quĩ Bảo gấp nhé!

Lửa phục thù sôi sục trong lòng đã làm vơi bớt sự bịn rịn khi mẹ con xa cách. Hoàng Thượng Chí bái biệt mẫu thân, rồi rời khỏi bảo vượt qua con đường đá bên đường...

Nắm mồ cô quạnh của Đông Phương Huệ lại đập vào tầm mắt chàng, khiến tim chàng như muốn rướm máu!...

Thượng Chí đứng lặng trước mồ, nước mắt rơi lã chã trên mộ đá của nàng. Từng giọt nước mắt đau khổ như muốn thấm tận thi thể của người yêu dưới lớp đá vô tư!

- Cung hầu chưởng môn nhân!

Hắc Bạch Song Yêu đã đứng im kể bên chàng.

Thượng Chí nhìn ngôi mộ thêm một lúc rồi quay lại nói với Song Yêu:

- Chúng mình đi!

Chàng phất tay một cái nhảy đi trước như chạy trốn nỗi khổ đau...

Tiếng nói dịu dàng âu yếm đột đưa đến:

- Đệ đệ, chị tìm em muốn chết!

- o O o -